

betydeligt fra låntager til låntager. Et andet alternativ ville være at finansiere helt eller delvis på basis af kortfristet indenlandsk kapital, hvor renten indtil det allerseneste har været lavere end renten på langfristet kapital.

Til belysning af det af finansudvalget rejste spørgsmål er foretaget en opgørelse af statens bruttoomkostninger, jfr. bilag 2, i forbindelse med låneordningerne ud fra en forudsætning om, at staten finansierer ordningen ved lånoptagelse på det indenlandske kapitalmarked. Der er således ved opgørelsen ikke medregnet de virkninger, den øgede produktion og beskæftigelse har på statens indtægtsside i form af øgede skattebetalinger og sparede arbejdsløshedsdagpenge.

Forudsætningen om, at staten finansierer de pågældende ordninger ved indenlandsk lånoptagelse og f.eks. ikke via udlandslån, skatteindtægter eller kombinationer heraf, betyder, at omkostningsberegningen er baseret på den for staten dyreste form for refinansiering.

Beregningerne er teknisk foretaget ved, at de fremtidige ydelser på de forskellige udlån er tilbagediskonteret med en skønnet gennemsnitlig markedsrente for det år, hvori lånet ydes. Da renten på de lån, der ydes til ordningerne, ligger under markedsrenten, vil de tilbagediskonterede ydelser være mindre end selve udlånet. Forskellen mellem udlånsbeløbet og den tilbagediskonterede værdi udgør statens bruttoomkostning ved ydelsen af lånet i det pågældende år.

NIELS ANKER KOFOED

/ P. Krarup

Til finansudvalget